

KAARIN VIIRSALU 60

Meil on vedanud – juba üle kolmekümne aasta töötab meie majas Kaarin Viirsalu, asendamatu kolleeg ja isikupärane persoon!

Kohe peale raamatukogunduse ja bibliograafia eriala lõpetamist 1972. aastal TPedIs tuli Kaarin tööle TRÜ Teaduslikku Raamatukogusse, esialgu vanem-, seejärel peabibliograafi, pearaamatukoguhoidja ja vanemraamatukoguhoidjana ning nüüd lihtsalt spetsialisti – raamatukoguhoidjana. Kaarinist rääkides tuleks see ametinimetus kirjutada suure algustähega.

Nagu ta ise kord poolnaljatamisi ütles, et kui tema pensionile peaks minema, siis tuleks kaks uut asemele võtta. Ta on suure töövõimega inimene, kes mitte lihtsalt ei tee palju, vaid ka mõtleb seejuures, kuidas paremini ja arukamalt saaks; kas kõike üldse on mõtet teha ja kui on, siis kuidas kõige targem oleks. Nii on ta olnud mitme uuenduse algatajaks, õppinud kiirelt orienteeruma INNOPAC-is, aidanud süsteemiga harjuda ka endast noorematel. Ikka on tal mõni hea mõte, kuidas tööd efektiivsemalt või kohmakad lahendused arukamalt korraldada.

Esmapilgul võib Kaarin jätta küllaltki kärelda mulje – ta ei ole harjunud vaguralt käsklusi täitma ja kõigega nõustuma. Sel juhul on alati targem oodata, lasta tal toriseda (“Lastagu ometi tööd teha, jälle mingid uued tuuled ja korraldused...”) ja ära kuulata, mida ta ise arvab. Tavaliselt on tema arvamus vägagi arukas, sellest koorub tihtipeale just õige lahendus ja ta hakkab uutest asjadest kinni hoogsamaltki kui algatajad ise. Tulemused ei lase end siis kaua oodata. Muidugi juhul, kui kogu asjal üldse mõtet oli.

Paljudele on ta tuttav oma “lapsukeste” – pisitrükiste kaudu. Korraldas juubilar ju paar aastat tagasi vastava näituse, teenides selle “elutöö” eest osakonna medali, mis näituse avamisel talle ka pidulikult kaela riputati. Töö pisitrükistega oleks aga väärt suurematki autasu kui kolleegide loodud Valge Kirjatähe orden. Kaarini koostatud süsteem pisitrükiste kirjeldamiseks töötab hästi, teisteski raamatukogudes on sellest eeskujuga võetud.

Väsimatu sundeksemplaride saamise eest võitlejana on Kaarin tuntud pea kõigis Eesti trükikodades. Tavaliselt piisab trükikoja seaduskuulekaks muutmiseks vaid sellest, et Kaarin telefonis oma nime ütleb. Kiirelt tuleb siis vastuseks: “Me kohe paneme pakid tee...”. Raamatukogu huvide eest seisjana ei pea ta paljuks ka teise Eestimaa otsa isiklikult kohale minna, et kohapeal sundeksemplari seadust selgitada. Seadus ise on paljuski Kaarini ideede põhjal

koostatud. Nimelt oli Kaarin ERÜ kogude toimkonna sundeksemplari töörühma liige.

Kõigele lisaks on ta hämmastavalt tähelepanelik. Just tema on see, kes poole sõna pealt aru saab, et kolleegil on mure, et nüüd tuleks inimesega rääkida. Ja jutt ei ole mitte haletsev või uudishimutsev, vaid ikka eht-temalikult turgutav, rõõmsameelne, nakatav. Lahket nõuannet saab alati. Hädaldama Kaarin ei kipu, ka siis mitte, kui oleks põhjust.

Mis veel näitab Karini hoolimist ja abivalmidust – kes teine viitsiks jantida raamatukogurahvale “Eesti Entsüklopeedia” tellimisega? Tänu temale saame teatmeteose kätte väga mugavalt ja soodsalt. Paljudele meist on ta justkui teise ema eest, kes ikka abistab, uurib, kuidas me hakkama saame ja kuidas lastel läheb. Kui vaja, siis nagu ema ikka, noomib või kutsub korrale. Ja kui hõrgutavaid küpsetisi ta oskab valmistada!

Kaarin on mõnus kolleeg – abivalmis, vaimukas, huumorimeelne ja asjalik. Üle ega ümber ei saa ka Kaarini nakatavast naerust, mis kaugemale kostab ja kõigil meele heaks teeb.

*Palju õnne! Püüame Sinult elurõõmu ja pühendumust õppida!
Kristina Pai ja Signe Bachmann*

MERIKE ENNOK 50

Merike Ennok (neiupõlves Salu) sündis Saaremaal. 1974. aastal lõpetas Merike Leisi Keskkooli ja läks õppima Tartu ülikooli eesti filoloogiat. Juba tudengi-ajal tekkis tal soov töötada ülikooli raamatukogus, sest raamatukoguhoidja ametit pidas ta üheks huvitavaimaks. Kuid värskest diplomeeritud noorel õpetajal ei olnud kahjuks võimalik oma unistust kohe ellu viia. Vajadus eesti keele õpetajate järele oli tol ajal nii suur, et haridusministeerium ei lasknudki Merikesel saada raamatukoguhoidjaks, vaid suunas ta Ambla

Keskkooli, kus ta töötas ühe aasta. Pärast abiellumist 1977. aastal kolis ta Tartusse tagasi ning läks tööle Tartu 7. Keskkooli.

Merikese soov saada raamatukoguhoidjaks täitus alles kahe aasta pärast, mil ta asus tööle ülikooli raamatukogu hoiuosakonnas. Kuna Merikese jaoks on alati olnud suur rõõm suhelda ka inimestega, mitte ainult raamatutega, siis hakkas ta kojulaenutuses teenindama. Praegu võtab ta raamatukogu infopunktis lugejaid